

Eliáš – číslo sedm

První i Poslední

Jeff Pippenger

2023-10-07

Určujeme rok 1863 jako poslední zkušební bod v řadě zkoušek, které byly zahájeny při velikém zklamání roku 1844. Naším prvním logickým východiskem je skutečnost, že milleritské hnutí skončilo, když byla Církev adventistů sedmého dne právě v tom roce právně zaregistrována u vlády Spojených států. Hnutí, které prorocky začalo v roce 1798, skončilo v roce 1863.

Inspirace nám sděluje, že když mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil 11. září 2001, byla tato událost předobrazena v mileritském hnutí, když sestoupil anděl ze Zjevení desáté kapitoly. Hnutí mileritů začalo v čase konce roku 1798, kdy bylo odpečetěno vidění o řece Ulaj z osmé a deváté kapitoly Daniela. Hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc začalo v čase konce roku 1989, kdy bylo odpečetěno vidění o řece Hiddekel z posledních tří kapitol Daniela.

Oba časy konce zahájily postupné oddělování někdejšího vyvoleného lidu od těch, kteří se nacházeli v hnutí svých příslušných dějin. Když bylo prvořadé pravidlo každých dějin veřejně potvrzeno, sestoupil anděl každých příslušných dějin. Poselství, hnutí a posel byli nástroji, jichž Pán v každých příslušných dějinách použil, aby zjevil hřích někdejšího vyvoleného lidu, neboť právě tak, jak Kristus učil o svém díle, kdyby nebyl přišel, hašteřiví Židé dějin by neměli hřích. Posel, poselství a hnutí byly nástroji soudu, které činily někdejší vyvolený lid odpovědným za odmítnutí postupujícího světla jejich příslušných dějin, a když anděl sestoupil, znamenalo to, že proces soudu nad lidem dřívější smlouvy již probíhá. Nástroj soudu je označen tehdy, když proroci, kteří tyto dějiny znázorňují, jedí poselství, které jim Pán doručil. Když poselství snědí, pak je nesou někdejšímu vyvolenému lidu, jenž je vykreslen jako lid tvrdošíjný a vzpurný, který nebude naslouchat ani se neobráť. Jakmile anděl sestoupí a poselství je snědno, začíná soud nad vzpurným lidem.

Na dějiny milleritského hnutí aplikujeme proces soudu starověkého Izraele, jak je znázorněn v knize Numeri, a nakonec tento proces zkoušky uplatníme na hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Symbolika čísla „deset“ musí být určena kontextem oddílu, v němž je použito.

Sled deseti zkoušek začíná při zklamání, buď u Rudého moře v případě starověkého Izraele, nebo 22. října 1844 v případě milleritů. Sestra Whiteová označuje „mezni“ pravdy, které byly v té době otevřeny, počínaje tím, co nazvala „uplynutím času“. Zklamáním pro Hebreje byla hrozba faraonova vojska. Nedostatek víry v Boží moc se u Hebrejů projevil v jejich reakci na strach z vojska jejich nepřátel, právě tak jako tomu bylo při desáté a závěrečné zkoušce. Ježíš znázorňuje konec od počátku, takže strach z obrů v zaslíbené zemi, na který poukázalo deset vyzvědačů, byl týž strachem, který také vyvolal jejich zklamání u Rudého moře. Desátou a závěrečnou zkouškou pro milleritské hnutí mělo být časové proroctví, stejně jako jím byl 22. říjen 1844.

Velké zklamání v postupném zkoušení dějin milleritského hnutí označilo počátek dějin, které byly zřetelně předobrazeny vysvobozením starověkého Izraele z Egypta. Počínaje Rudým mořem následovala řada deseti zkoušek a poslední zkouška měla odrážet první zkoušku. „Plynutí času“ při velkém zklamání bylo způsobeno nepochopením časového proroctví. Poslední zkouška v procesu zkoušení duchovního Izraele měla být stejná jako první. Roku 1863 se vůdcové doslovného Izraele rozhodli vrátit k biblické metodologii těch, které právě označili za dcery Říma, a odmítli, nebo dalo by se říci, nepochopili nejdelší časové proroctví v Bibli. Konec deseti zkoušek jak u doslovného, tak u duchovního Izraele byl znázorněn počátkem. A na konci v obou případech vzbouřenci projeví touhu vrátit se na místo, odkud byli právě vysvobozeni.

Odmítnutím sedmi časů z Levitiku dvacet šest laodicejský adventismus vytvořil prorocké dilema, které nepředvídal. Dodnes toto dilema nedokázali vyřešit, ačkoli se o to pokoušejí předkládáním rozličných pokrmů bájí. Toto dilema spočívá ve verši, který sestra Whiteová označuje za základ a ústřední pilíř adventismu.

„Textem Písma, který byl nade všechny ostatní jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: ‚Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna.‘ [Daniel 8,14.]“ Velký spor věků, 409.

Adventismus má o čtrnáctém verši mnoho co říci, nikdy se však nevěnuje zcela prvnímu postřehu, který by o tomto verši měl být učiněn. Tímto postřehem je, že čtrnáctý verš je „odpověď“. Odpověď je bezvýznamná, neobsahuje-li otázku, která tuto odpověď vyvolává. Třináctý verš nelze od čtrnáctého logicky, gramaticky ani rozumně oddělit, neboť třináctý verš je otázkou a čtrnáctý verš je odpovědí.

Otázka, je-li správně a poctivě podána, dává čtrnáctému verši zcela odlišný význam, než jakému učí adventismus. To neznamená, že čtrnáctý verš není „základem a ústředním pilířem adventní víry“, neboť jím je. Znamená to, že když adventismus v roce 1863 nepochopil a odložil stranou sedm časů, nebyl schopen plně vymezit, co čtrnáctý verš skutečně znamená. V Písmu není poloviční pravda pravdou. Je-li otázka třináctého verše správně pochopena, vyžaduje uznání proroctví, které označuje očištění svatyně, jež byla pošlapána, a také uznání proroctví, které označuje pošlapání zástupu. Proroctví o dvou tisících třech stech letech se vztahuje ke „svatyni“ a proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech se vztahuje k „zástupu“.

K pojednání o vztahu těchto dvou veršů by byla zapotřebí rozsáhlá studie, kterou v této chvíli v těchto člancích nemám v úmyslu předkládat. Těmito body se bylo v průběhu let opakovaně zabýváno a lze je nalézt v sérii Habakukovy tabulky. Stále se ještě zabývám symbolikou Eliáše a přeji si nejprve dokončit tyto pravdy.

William Miller byl Eliášem počátku adventismu a jeho prvním objevem bylo sedm časů z Leviticus dvacet šest; proto odmítnutí této pravdy v roce 1863 bylo odmítnutím Eliášova poselství. V tomto bodě se zabývám charakteristikou Alfy a Omegy, která ztotožňuje konec s počátkem. Závěrečná zkouška starověkého Izraele byla představena v první zkoušce. Obě zkoušky představují strach, že pohanské národy jsou mocnější než Bůh. Desátá zkouška, jsouc v principu totožná, byla mnohem vzpurnější než první zkouška, neboť dějiny Božího vítězství v první zkoušce měly u

vzbouřenců vyvolat pevnou důvěru. Projevili své odmítnutí Boha navzdory mnohem větším důkazům o Jeho moci, než jaké měli u Rudého moře. Milleritský adventismus již do roku 1863 vysvětloval, proč bylo veliké zklamání mocným Božím dílem, avšak přesto se rozhodli vyvolit si vůdce, vrátit se do Egypta a odmítnout poselství, které Daniel nazývá Mojžíšovou „příisahou“ a které bylo představováno Eliášem.

Namísto toho, abych věnoval čas předkládání důkazů o platnosti sedmi časů jako časového proroctví, zamýšlím použít jednoduchou logiku, abych jeho platnost prokázal jiným způsobem. Pro hnutí, které započalo roku 1798, by závěrečná zkouška roku 1863 zároveň představovala i závěrečnou zkoušku pro hnutí mocného anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly. Inspirace velmi jasně ukázala, jaká je poslední zkouška pro obě hnutí.

„Satan... neustále vnucuje padělek, aby odvedl od pravdy. Úplně posledním satanovým klamem bude zbavit svědectví Ducha Božího jeho účinnosti. ‚Kde není vidění, lid hyně‘ (Příslaví 29,18).“ Vybraná poselství, kniha 1, 48.

Neexistuje žádný poctivý způsob, jak vzít spisy Ellen Whiteové a tvrdit, že plně neschvalovala sedm časů z Leviticus dvacet šest. Sestra Whiteová, jak jsme již dříve v těchto článcích uvedli a jak je dobře doloženo v sérii nazvané Habakkukovy tabule, nás přímo informuje, že Bůh vedl jak tabuli z roku 1843, tak tabuli z roku 1850. Přímou učí, že tyto dvě tabule byly naplněním druhé kapitoly Abakuka. Obě tabule označují sedm časů z Leviticus dvacet šest za středový bod svého příslušného grafického uspořádání. Na obou tabulích má linie sedmi časů kříž Kristův jako střed proročké linie sedmi časů.

Spolu se svými schváleními dvou tabulek Habakkukových opakovaně zaznamenala, že máme i nadále předkládat poselství, které bylo předkládáno od roku 1840 do roku 1844, a každý adventistický historik, který se zabývá tím, jak millerité šířili poselství, jež hlásali, uvádí, že používali tabuli z roku 1843. Nejenže schvaluje poselství znázorněná na tabulích a radí Božímu lidu, aby i nadále předkládal tatáž poselství, která byla předkládána v oné době, nýbrž také uvádí více pasáží, v nichž varuje, že tato poselství budou po celé dějiny Božího ostatku napadána. Když před těmito útoky varuje, opakovaně zdůrazňuje, že je dílem Božích strážných hájit právě tyto pravdy.

Jsou-li tabule nesprávné, pak jsou nesprávná i poselství, která graficky znázorňují. Bylo-li poselství, které millerité hlásali od roku 1840 do roku 1844, nesprávné, pak je nesprávné i opakované určení Ellen Whiteové, že milleritské poselství bylo základem. Byla-li tato poselství nesprávná, pak jsou její opakované příkazy nadále předkládat právě tytéž pravdy falešnou radou. Nepředstavuje-li poselství milleritů základy, jež měly být zachovány a střeženy před satanskými útoky, pak jsou i tyto rady mylné. Dospět k závěru, že všechny tyto otázky spojené s Eliášovým poselstvím oné historie jsou mylné, by jasně prokázalo, že Ellen Whiteová byla falešnou prorokyní.

Současný adventismus na svých seminářích o Zjevení stále učí, že církev ostatku bude mít Ducha proroctví, jímž je svědectví Ježíšovo, avšak těm, které se snaží přivést ke členství v církvi, zcela jistě neříká, že plně odmítá schválení a varování Ellen Whiteové spojené s těmito ranými

základními pravdami a dějinami. Co pro vás znamená následující pasáž?

„Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na cestu, jíž nás Hospodin vedl, a na Jeho učení v našich minulých dějinách.“ Life Sketches, 196.

V roce 1863 dospělo milleritské hnutí k určitému závěru a zaregistrovalo se u vlády jako právní subjekt, přičemž právě tato vláda nakonec vytvoří obraz papežství, který je podle definice Ellen Whiteové spojením církve se státem.

„V hnutích, která nyní probíhají ve Spojených státech s cílem zajistit institucím a zvyklostem církve podporu státu, jdou protestanti ve stopách papeženců. Ba co více, otevírají papežství dveře k tomu, aby v protestantské Americe znovu získalo nadvládu, kterou ztratilo ve Starém světě.“ Velké drama věků, 573.

Za předpokladu, že právní spojení s vládou bylo součástí nutnosti organizace, v době, kdy byli mladí muži národa odváděni do krvavé lázně známé jako občanská válka, hnutí milleritů skončilo. Roku 1863 církev adventistů sedmého dne jak tištěným článkem, tak novou mapou odmítla proroctví o otroctví, které Daniel nazývá přísahou Mojžíšovou. Roku 1850 Pán vedl svůj lid, aby zhotovil druhou tabuli Habakukovu a napravil chybu, nad níž na tabuli z roku 1843 držel svou ruku. Mapa nařízená v roce 1850 svůj účel plně splnila, neboť Ellen Whiteová řekla, že viděla, „že Bůh byl při vydání mapy“, a zároveň uvedla, že mapa z roku 1850 je ztotožněna ve druhé kapitole knihy Habakuk.

Účel tabule z roku 1850 byl stejný jako účel tabule z roku 1843. Měla být evangelizačním nástrojem používaným k předložení poselství třetího anděla hynoucím světu. Roku 1863 bylo toto poselství odloženo. Proces zkoušky, který je předobrazem procesem zkoušky, jenž začal u Rudého moře, započal časovým proroctvím označujícím svatyni, která měla být pošlapávána, ve třináctém verši osmé kapitoly Daniela, a tento proces zkoušky skončil časovým proroctvím označujícím zástup, který měl být pošlapáván, ve třináctém verši osmé kapitoly Daniela.

Potom jsem slyšel mluvit jednoho svatého, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, aby svatyně i zástup byly vydány k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Proces zkoušky, který započal 22. října 1844, nese pečeť Alfý a Omegy. Počátek tohoto procesu zkoušky byl časovým proroctvím, které představovalo svatyni, jež měla být pošlapána. Bylo to proroctví, které při svém naplnění přineslo veliké světlo. Proces zkoušky, který skončil v roce 1863, nese pečeť Alfý a Omegy. Závěr tohoto procesu zkoušky byl časovým proroctvím, které představovalo zástup, jenž měl být pošlapán. Bylo to proroctví, které bylo určeno k tomu, aby při svém naplnění přineslo veliké světlo. Bylo to časové proroctví předložené Eliášem oné historie, a když bylo odmítnuto a odloženo stranou, přineslo velikou temnotu.

A toto jest odsouzení: že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmě než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Jan 3,19.

Logika, již hodlám tento článek uzavřít, je ta, kterou jsem již zmínil. Schválil Bůh skrze Ellen Whiteové diagramy z let 1843 a 1850?

„Bylo mi ukázáno, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka byla nad nimi a zakryla omyl v některých z čísel, takže jej nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

„Viděla jsem, že Bůh byl při vydání tabule bratrem Nicholsem. Viděla jsem, že o této tabuli je v Bibli proroctví, a jestliže je tato tabule určena pro Boží lid, je-li dostačující pro jednoho, je i pro druhého, a jestliže jeden potřeboval novou tabuli namalovanou ve větším měřítku, potřebují ji všichni právě tak.“ Manuscript Releases, číslo 13, 359; 1853.

Schválil Bůh skrze Ellen Whiteové poselství, které millerité hlásali v průběhu událostí let 1840 až 1844?

„Bůh nám nedává nové poselství. Máme zvěstovat poselství, které nás v letech 1843 a 1844 vyvedlo z ostatních církví.“ Review and Herald, 19. ledna 1905.

„Bůh nám ukládá, abychom svůj čas a sílu věnovali dílu kázání lidu poselství, která pohnula muži a ženami v letech 1843 a 1844.“ Manuscript Release, Number 760.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají zaznít ve všech církvích.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, i vaše uši, že slyší. Neboť amen pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, ale nespatřili; a slyšet to, co slyšíte vy, ale neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly to, co bylo viděno v letech 1843 a 1844.

„Poselství bylo dáno. A s opakováním tohoto poselství by nemělo být prodléváno, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém úřadu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

„Pravdy, které jsme přijali v letech 1841, 1842, 1843 a 1844, mají být nyní studovány a hlášány. Poselství prvního, druhého a třetího anděla budou v budoucnu hlášána mocným hlasem. Budou podávána s vážným odhodláním a v moci Ducha.“ Manuscript Releases, svazek 15, 371.

„Rozumíme nynější slabosti a nepatrnosti díla. Máme za sebou zkušenost. Při konání díla, které nám Bůh svěřil, můžeme důvěřivě kráčet vpřed v jistotě, že On bude naší silou. Bude s námi v roce 1906, tak jako byl s námi v letech 1841, 1842, 1843 a 1844.“ Loma Linda Messages, 156.

„Ti, kdo stojí jako učitelé a vedoucí v našich institucích, mají být pevní ve víře a v zásadách poselství třetího anděla. Bůh chce, aby Jeho lid věděl, že máme poselství tak, jak nám je dal v letech 1843 a 1844.“ General Conference Bulletin, 1. dubna 1903.

„Zaznělo varování: Nesmí být dopuštěno nic, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství, a od té doby stojím před světem věrna světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmout své nohy z plošiny, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v horlivé modlitbě a hledali světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Varoval Bůh skrze Ellen White svůj lid, aby se bránil útokům, které by podkopávaly pravdy dějin milleritského hnutí?

„Velké mezníky pravdy, které nám ukazují naši orientaci v prorockých dějinách, mají být pečlivě stráženy, aby nebyly strženy a nahrazeny teoriemi, jež by přinesly spíše zmatek než pravé světlo.“ Selected Messages, kniha 2, 101, 102.

„Dnes satan hledá příležitosti, aby strhl mezníky pravdy — památníky, které byly vztyčeny podél cesty; a my potřebujeme zkušenost starých pracovníků, kteří vystavěli svůj dům na pevné skále a kteří navzdory zlým i dobrým pověstím zůstali pevní v pravdě.“ Gospel Workers, 104.

„Bůh nikdy nenechává svět bez mužů, kteří dovedou rozlišovat mezi dobrem a zlem, spravedlností a nespravedlností. Bůh má muže, které ustanovil, aby v dobách nouze stáli v čele boje. V době krize povolá muže, jako to činil ve starověku. Mladí muži budou vyzváni, aby se připojili ke stárnoucím praporečnickům, aby byli posíleni a poučeni zkušeností těchto věrných, kteří prošli tolika zápasy a k nimž Bůh skrze svědectví svého Ducha tak často promlouval, ukazoval správnou cestu a odsuzoval cestu nesprávnou. Když povstanou nebezpečí, která zkoušejí víru Božího lidu, mají tito průkopnické pracovníci vyprávět zkušenosti minulosti, kdy přicházely právě takové krize, kdy byla pravda zpochybňována a kdy byly zaváděny cizí nauky, které nepocházely od Boha.“

„Zkušenost těchto letitých pracovníků je nyní zapotřebí; neboť satan číhá na každou příležitost, aby zmařil význam starých mezníků — památníků, které byly vztyčeny podél cesty.“ Review and Herald, 19. listopadu 1903.

V roce 1863 milleritické hnutí skončilo tím, že odmítlo první pravdu, kterou byl Eliáš oné historie veden pochopit. Jeho závěrečná zkouška byla založena na dvou verších v Danielovi 8, které označují pošlapání svatyně a zástupu. Světlo o svatyni bylo otevřeno při první z deseti zkoušek a temnota byla uvalena na zástup při poslední z deseti zkoušek.

„Jedno je jisté: ti adventisté sedmého dne, kteří se postaví pod satanův prapor, se nejprve vzdají své víry ve varování a napomenutí obsažená ve Svědectvích Ducha Božího.“

„Volání k většímu posvěcení a svatější službě je vydáváno a bude vydáváno i nadále. Někteří, kteří nyní vyslovují satanovy podněty, přijdou k rozumu. Jsou lidé na důležitých odpovědných postaveních, kteří nerozumějí pravdě pro tuto dobu. Jim musí být předáno poselství. Přijmou-li je, Kristus je přijme a učiní z nich spolupracovníky své. Jestliže však odmítnou poselství slyšet, postaví se pod černý prapor knížete temnoty.“

„Je mi uloženo říci, že drahocenná pravda pro tuto dobu se lidským myslím otevírá stále jasněji a jasněji. Ve zvláštním smyslu mají muži i ženy jíst Kristovo tělo a pít jeho krev. Dojde k rozvoji porozumění, neboť pravda je schopna neustálého rozšiřování. Božský původce pravdy vstoupí do bližšího a ještě bližšího společenství s těmi, kdo pokračují v tom, aby jej poznali. Jakmile Boží lid přijímá jeho slovo jako chléb nebeský, pozná, že jeho vycházení jsou připravena jako jitro. Budou přijímat duchovní sílu, jako tělo přijímá tělesnou sílu, když se jí pokrm.“

„Plánu Páně, podle něhož vyvedl syny Izraele z egyptského otroctví a vedl je pouští do Kanaánu, rozumíme jen z poloviny.

„Jak budeme shromažďovat božské paprsky zářící z evangelia, získáme jasnější vhled do židovského řádu a hlubší ocenění jeho důležitých pravd. Naše zkoumání pravdy je dosud neúplné. Shromáždili jsme pouze několik paprsků světla. Ti, kdo nejsou každodenními studenty Slova, nevyřeší problémy židovského řádu. Neporozumějí pravdám vyučovaným chrámovou službou. Dílo Boží je zdržováno světským chápáním jeho velikého plánu. Budoucí život odhalí význam zákonů, které Kristus, zahalený v oblakovém sloupu, dal svému lidu.“
Spalding and Magan, 305, 306.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozboru symboliky Eliáše ve vztahu k roku 1863.